

Perustamisen taustoja ja Rauman kerhon syntyminen

Teksti: Markku Vainio

Seitsemän vuosikymmentä isänmaalle -juhlaulkaisusta

Itsenäisen Suomen reserviupseerikoulutus alkoi kursseilla Haminassa 1.4.1920. Toiminta oli aluksi tilapäisluonteista. Kun reserviupseerikoulutuksen kuudes kurssi oli meneillään Haminassa, vahvistettiin laki upseerien opetuslaitoksista 4.2.1924. Tähän lakiin perustunut asetus Reserviupseerikoulusta annettiin 3.10.1924, jolloin Haminassa oli meneillään seitsemäs reserviupseerikurssi. Näin Reserviupseerikoulu eli RUK oli lailla vahvistettu.

Reserviupseerikoulutus pääsi irti tilapäisluonteisesta toiminnasta ja koulusta tuli kiinteä osa Suomen puolustuslaitosta. Ensimmäiset ajatukset reserviupseerien aatteellisesta yhdistystoiminnasta ovat peräisin Haminasta. Ajatus lienee ensimmäisen kerran ollut vakavasti esillä kolmisen vuotta sen jälkeen, kun reserviupseerikurssit olivat alkaneet. Aloitteen tekijänä oli kouluttaja, joka oli kutsunut luokseen muutaman helsinkiläisen kokelaan. Kouluttaja painotti kokelaille reserviupseerien vapaaehtoisen järjestötyön tarpeellisuutta maan puolustusvalmiuden kannalta. Ajatus vapaaehtoisesta reserviupseerien järjestötoiminnasta oli herätetty, mutta vielä se ei ottanut tulta, sillä kului lähes kolme vuotta ennen kuin reserviupseerien yhdistys voitiin perustaa.

Joulukuun 3. päivänä 1925 pidettiin Helsingissä Katajanokan Upseerikerholla kokous, jossa päätettiin perustaa reserviupseerikerho. Yhdistyksen tarkoituksena olisi "pitää yhtä jäsentensä kanssa ja suoda heille tilaisuus pysyä sotalaitoksen kehityksen tasalla". Jäseniksi voitaisiin hyväksyä vain "Suomen sotalaitoksen reserviupseeristoon kuuluvia", joskin tietyin edellytyksin voitiin jäseniksi ottaa muitakin kuin RUK:n käyneitä reserviupseereita.

Uuden yhdistyksen toiminta alkoi vilkkaasti. Suojeluskuntajärjestön tuen ansiosta toiminta oli monipuolista, mutta pakostakin se keskittyi pääkaupunkiseudulle, vaikka kerhon toiminta-alueena olikin koko Suomi.

Kun reserviupseereita vuosittain valmistui huomattava määrä muuallekin kuin vain Helsinkiin, perustettiin paikalliskerhoja suurimpiin kaupunkeihin. Maaseutukerhojen asema ei kuitenkaan ollut täysin selvä, ja kun reserviupseerikerholle aiheutui runsaasti vaivaa paikallis-kerhojen asioiden hoitamisesta, oli pakko ryhtyä suunnittelemaan toimivamman keskuselimen perustamista. Keskuselin, Suomen Reserviupseeriliitto, perustettiin 17.5.1931 Katajanokalla pidetyssä kokouksessa.

Ennen liiton perustamista oli paikalliskerho Tampereella, Kuopiossa, Oulussa, Hyvinkäällä, Hangossa, Turussa, Porissa, Riihimäellä ja Raumalla. Vain Tampereen, Oulun ja Hyvinkään kerhot jäivät Reserviupseerikerhon suora-naisiksi alaosastoiksi. Muut toimivat enemmän tai vähemmän itsenäisesti.

Raumalle perustetaan reserviupseerikerho

Raumalla reserviupseerikerhon perustamista ruvettiin puuhaamaan syksyllä 1929. Muualla reserviupseerien järjestötoimintaa oli ollut jo nelisen vuotta, Porissakin oma kerho oli perustettu vuonna 1927. Voidaan sanoa, että porilaiset antoivat välittömän sysäyksen Rauman kerhon perustamiselle, sillä porilaiset lähettivät suojeluskunnan aluepäällikkö Kosti Niemelälle kirjeen jossa he esittivät yhteistoimintaa raumalaisille reservin upseereille. Raumalaisille toisin sanoen tarjottiin jäsenyyttä Porin kerhoon. Esitys ei kuitenkaan miellyttänyt raumalaisia, sillä porilaisiin ei ilmeisesti täysin luotettu, vaan katsottiin paremmaksi vaihtoehdoksi perustaa Raumalle oma, itsenäinen kerho, joka ei olisi mitenkään riippuvainen Porista. Edellytykset oman reserviupseerikerhon perustamiselle Raumalla olivat hyvät, sillä seminaarin, kauppakoulun ja merikoulun ansiosta Raumalla oli nuoria reserviupseereja suhteellisesti enemmän kuin monella muulla samankokoisella paikkakunnalla. Raumalla opiskelemissa olevat nuoret miehet olivat halukkaita osallistumaan reservin upseerien omaan kerhotoimintaan.

Syksyllä 1929, kun seminaari jo oli alkanut, istui neljä nuorta reservin upseeria iltaa Rauman Seurahuoneella. Ajatus lensi myös äskettäisiin asevelvollisuusaikeisiin ja Haminassa käydylle reserviupseerikursseille. Yksimielisesti nähtiin tarpeelliseksi juuri saadun upseeri-koulutuksen syventäminen ja ajan tasalla pitäminen. Niinpä Seurahuoneella iltaa istumassa olleet Heikki Kalo (silloin Calonius), Olavi Numminen, Aarne Saastamoinen ja Aarne Tilli kääntyivätkin aluepäällikkö Niemelän puoleen ja pyysivät Niemelältä käytännön apua. Ensisijaisesti oli esillä käytännön koulutus, ei niinkään aatteellinen puoli.

Asian valmisteluissa edettiin nopsaan, ja niinpä jo joulukuussa oltiin niin pitkällä, että voitiin kutsua koolle Rauman reserviupseeri-kerhon perustava kokous. Kokous pidettiin joulukuun 18. päivä 1929 Rauman Suojeluskunnan kansliassa. Perustavassa kokouksessa oli 17 upseeria, **kapteeni Kosti Niemelä, suojelus-kuntaupseerit Aarni Vähä-Kirvelä (Vahlund) ja Eino Vuorinen sekä reservinupseerit Ossi Ojala, Heikki Kalo, A. Tilli, U. Koskinen, E. Suneli, R. Laine, V. Valkama, Keijo Alho, T. Valtonen, L. Maikola, R. Tuuri, Olavi Numminen, A. Saastamoinen ja Risto Salminen.**

Kokouksen avannut Niemelä selosti kokouksen tarkoitusta ja oman reserviupseerikerhon perustamisen mahdollisuuksia. Kokous keskusteli perinpohjaisesti asioista ja vänrikki Kustaa Risto Salmisen pitämään pöytäkirjaan kertyi kahdeksan pykälää. Perustavan kokouksen pöytäkirjan neljännessä pykälässä todetaan lyhyesti: Päätettiin perustaa Raumalle Reserviupseerikerho.

Viidentenä pykälänä käsiteltiin porilaisten lähettämä yhteistyökirjelmä. Vilkkaan keskustelun jälkeen kirjasi sihteeriksi pykälään: Vilkkaan keskustelun jälkeen, jossa käytettiin toistakymmentä puheenvuoroa, päätettiin, että perustettu kerho tulee toimimaan itsenäisenä. Näin Rauman Reserviupseerikerho rupesi alusta lähtien toimimaan itsenäisenä kerhona. Perustavassa kokouksessa asiasta esitettiin varsin valmiita mielipiteitä, joten on oletettavaa, että jo ennen kokousta oli epävirallisesti päätetty, ettei Rauman kerho tule liittymään Porin kerhoon.

Joulukuinen kokous valitsi toimikunnan laatimaan sääntöehdotuksen. Kapteeni Niemelän lisäksi siihen tulivat jäseniksi Vähä-Kirveä, Kalo, Valtonen ja Tilli. Lisäksi kokous

valtuutti kapteeni Niemelän edustamaan Raumaa Porin Reserviupseerikerhon vuosikokouksessa tammikuussa 1930.

Rauman Reserviupseerikerhon varsinainen järjestäytymiskokous pidettiin tammikuun viimeisenä päivänä 1930. Kokous oli samalla uuden kerhon ensimmäinen vuosikokous. Kokoukseen mennessä oli sääntötoimikunta saanut ehdotuksensa valmiiksi ja se hyväksyttiin pienin muutoksin. Kokous valitsi Rauman Reserviupseerikerhon ensimmäiseksi puheenjohtajaksi kapteeni Kosti Niemelän, varapuheenjohtajaksi valittiin sk-upseeri Aami Vähä-Kirvelä sekä muiksi johtokunnan jäseniksi Ossi Ojala, Johannes Honkavaara ja A. Tilli. Varajäseniksi valittiin sk-upseeri Eino Vuorinen ja O. Manninen.

Vastavalittu johtokunta sai vuosikokoukselta monia ja tiukkojakin toimintaevästyksiä. Johtokunta sai mm. tehtäväkseen hankkia kerhon jäseniksi kaikki Raumalla olevat aktiivi-, reservi- ja suojeluskuntaupseerit. Kerhotilaisuuksia päätettiin järjestää vähintään kaksi kertaa kuukaudessa.

Länsi-Suomi kertoi kerhon synnystä pienellä yksipalstaisella uutisella joulukuun 20. päivä 1929. Kokonaisuudessaan ensimmäinen Rauman Reserviupseerikerhoa koskenut lehtiutinen kuului näin:

- Reserviupseerikerho perustettu Raumalle. Keskiviikkona pidettiin Rauman Reserviupseeri-kerhon perustava kokous. Kokouksen avasi alue-päällikkö, kapteeni Kosti Niemelä, joka valittiin kokouksen puheenjohtajaksi ja sihteeriksi res. vänrikki Risto Salminen. Alustuksen jälkeen päätettiin yksimielisesti perustaa kerho Raumalle. Porin Reserviupseerikerho oli lähettänyt ko-koukselle kirjelmän, jonka johdosta virisi vilkas keskustelu, tullen päätökseksi, että tänne perustettu kerho toimii täysin itsenäisesti. Sääntöjen laatiminen annettiin viisihenkiselle toimikunnalle, johon valittiin kapt. Niemelä, sk.ups. Wahnlund, res. vänrikit Valtonen, Calonius ja Tilli. Seuraava kokous pidettäneen tammikuussa, johon mennessä sääntötoimikunnan ehdotus tulee valmiiksi.

Seuraava kokous pidettiin todellakin tammi-kuussa, kuukauden viimeisenä päivänä. Länsi-Suomi kertoi kokouksesta yhden palstan uutisessa helmikuun 1. päivä 1930 näin:

- Rauman Reserviupseerikerhon lopullinen perustamiskokous eilen, minkä jälkeen kokous hyväksyi aikaisemmin valitun sääntökomitean sääntöehdotuksen pienin muutoksin. Kerhon puheenjohtajaksi valittiin K. Niemelä, varapuheenjohtajaksi sk-upseeri A. Vahnlund sekä johtokunnan muiksi jäseniksi res.upseerit O. Ojala, J. Honkavaara ja M. Tilli, varalle res.upseerit A. Manninen ja sk-upseeri E. Vuorinen. seuraavat yhdeksän: res.ins.luutn. A. Lyyjoki, res.vänr. H- Vehviläinen, res.vänr. K.Karta, res.vänr. T. Vihervaara, res.vänr. A. Kuokkanen, res. vänr. T. Metsola, res.vänr. U. Karmaja, res.korn. L. Peltola, res.korn. S. Satoma.

Jatkosodan aikana toiminta oli hiljaista, mutta kuitenkin sen verran toimintaa tarjoava, että kerhon jäsenmäärä kasvoi koko ajan ja vuoden 1943 lopulla jäsenmäärä ylitti

ensimmäisen kerran sadan rajan. Jatkosodanaikaisissa luentotilaisuuksissa oli pääpaino asetekniikan ja taktiikan yleisissä kysymyksissä. Esitelmiä pitivät mm. lomilla käyneet kerhon jäsenet.

Jatkosodan päättyminen toi kerhon toimintaan suuria muutoksia. Käytännön koulutuksesta ja taisteluharjoitusten pitämisestä jouduttiin luopumaan kokonaan. Tärkeäksi toimintamuodoksi tuli huoltotyö, sillä kerho halusi mahdollisuuksiensa mukaan avustaa kaatuneitten upseeriveljien perheitä ja omaisia sekä haavoittuneita kerholaisia. Tällä saralla saatiin aikaan kunnioitettavan paljon. Kiitoksen ansaitsee myös opiskelemaan lähteneiden sodankokeneiden kerholaisten avustaminen ja kaikinpuolinen auttaminen. Huoltotyö antoi kerhon toiminnalle leimansa oikeastaan koko 1940-luvun loppuvuosien ajan. Avustusten jakamisesta kerho luopui vuonna 1948.

Merikilpailut alkavat

Uusi vuosikymmen, 1950-luku, toi sekin muutoksia ja uusia toimintamuotoja. Sotien jälkeen lamassa ollut ampumatoiminta pääsi taas käyntiin vuonna 1954 ja seuraavana vuonna tuli voimallisesti kuvaan mukaan merikilpailutoiminta. Vuosikymmenen alussa kun ampumakilpailuja ei pidetty, kilpailtiin ahkerasti erilaisissa maastokilpailuissa. Menestys oli liiton tasollakin hyvä ja kirkkaimpana tähtenä oli kapteeni Aarne Yli-Saunamäki, joka edusti Suomea peräti kahdeksan kertaa pohjoismaisissa mestaruuskilpailuissa. Kilpailutoiminta elvytti raumalaista reserviupseerityötä ratkaisevasti, mutta aatteellistakaan puolta ei toki unohdettu. Tehtiin kaikki mitä ahtaissa oloissa voitiin. Kohokohdaksi muodostui vuosi 1954, jolloin kerho täytti 25 vuotta. Kerho sai lahjaksi lipun naisjaostoltaan, joka oli perustettu vuonna 1950. Oma lippu lämmitti jäsenistöä ja lujitti yhteenkuuluvaisuutta. Lipun vihki 20.11.1954 pidetyssä juhlassa kerhon hengellisen toimikunnan silloinen puheenjohtaja pastori Oiva Tuominen.

Merikilpailut tulivat täysipainoisesti ohjelmaan vuonna 1955. Innostus oli valtaisa ja niinpä liiton kisoista tuli heti menestystä. Pohjoismaisissa kisoissa raumalaiset ottivat ensimmäisen mestaruuden vuonna 1957 joukkueella Matti Kivinen, Risto Lempinen, Kai Wasenius ja Tauno Nuotio. Voitto oli historiallinen, mutta ei suinkaan ole jäänyt ainutkertaiseksi, sillä Rauman Reserviupseerikerhon joukkueet ovat menestyneet erinomaisesti niin liittotasolla kuin pohjoismaisissakin kisoissa vuosittain siitä lähtien, kun lähtivät mukaan kilpailutoimintaan. Kerho saakin olla ylpeä merimiehistään, jotka ovat tuoneet kunniaa ja mainetta kerholle kukkuramitoin. Yksikään muu reserviupseeri-kerho ei ole merikilpailuissa yltänyt läheskään yhtä loistokkaiisiin saavutuksiin kuin oma kerhomme.

Merikilpailumenestyksestä kuuluu kiitos kaikille mukana olleille, mutta erityisesti on mainittava kaksi nimeä, Unto Kokkala ja Jaakko Holgeri. Yksittäisistä kilpailijoista on mainittava ennen muuta Pentti Ajanko, jonka johtamat joukkueet voittivat lähes kaikki kilpailut 1980-luvulla.

1960-luvun huomattavin tapahtuma oli oman kerhohuoneiston saaminen. Osakeyhtiö Raumanlinna ja Vakka-Suomen Nuorisosäätiö lahjoittivat joulukuussa 1963 raumalaisten reserviläisjärjestöjen käyttöön Raumanlinnan kolmannessa kerroksessa olevan huoneiston. Kerhon toiminta on paljolti kiinteitynyt kerho-huoneistoon, joka on kaiken toiminnan kiintopiste ja vakituinen kokouspaikka. Henkisesti 1960-luku ei ollut kerholle ja jäsenkunnalle helppo, sillä asioita, joita kerhossa pidettiin silloinkin arvossa, painettiin valtakunnallisesti räikeästi ja äänekkäästi lokaan. Kaikenmaailman vasemmistoradikaalit ja

muut risuparrat ja pitkätukat saivat lähes vapaasti rienata maan-puolustustyötä, mutta eivät kuitenkaan saaneet aikaan mitään lopullista. Rauman kerhon toimintaan ei tällä yltiöpääradikalismilla ollut loppujen lopuksi mitään vaikutusta, vaikka kaikessa pitikin ottaa huomioon se, että toiminnan vastustajat saivat työlleen tukea jopa valtion varoista. Toisin kuin reserviupseeritoiminta.

1970-lukua voidaan pitää toiminnan vakiintumisen vuosikymmenenä, aikana, jolloin luotiin vankka pohja nykyiselle toiminnalle. Jäsenmäärä kasvoi tasaisesti ja kerhoiltoissa oli toisinaan jopa tungosta. Entisen puheenjohtajan kapteeni Matti Huikkosen johdolla järjestettiin vuosikymmenen puolivälissä muutama karttiharjoitus kaikessa hiljaisuudessa, sillä tällainen toiminta oli "luvatonta". Harjoitukset saivat innokkaan vastaanoton ja halu oppimiseen oli kova.

Vuosikymmenen suururakka oli yhdessä aliupseerien kanssa järjestetty Reserviläisurheiluliiton maastomestaruuskilpailu, jonka paremmuudet ratkottiin Vasaraisten-Nihattulan maastossa. Yhtenä kilpailijana oli mukana hiihdon olympiavoittaja ja maailmanmestari Veikko Hakulinen. Haku-Veikon näkeminen oli suuri elämys monelle alueen asukkaalle.

Näkyvän toiminnan vuosikymmen

Rauman Reserviupseerikerho näkyi 1980-luvulla ulospäin enemmän kuin koskaan ennen. Pohjoismaiset merikilpailut ja yhdessä aliupseerien kanssa junailtu valtakunnallinen Tasala Wilku jotos saivat paljon myönteistä julkisuutta ja kiitettävää palautetta. Talvikautena 1982-83 kerho järjesti kaikille raumalaisille tarkoitetun turvallisuuspoliittisen luentosarjan, joka nimekkäitten luennoitsijoiden ansiosta sai hyvän vastaanoton, jopa huomattavastikin paremman kuin uskottiin, sillä osallistumiskertoja tuli peräti toista tuhatta. Saavutus oli mainio ja oiva osoitus siitä, että kerhon tarjoama toimintamahdollisuus kiinnostaa raumalaisia.

Vuosien tauon jälkeen järjestettiin muutamana vuotena yhdessä aliupseerien kanssa itsenäisyyspäivän iltajuhla, mutta osanoton hiipuessa luovuttiin tilaisuuden järjestämisestä. Pohjolan reservin upseerien merikisojen järjestäminen oli iso, mutta mieluinen haaste raumalaisille. Oman vaikeutensa järjestelyille aiheutti se, ettei Raumalla ollut varuskuntaa, johon esim. huoltoasioissa olisi voitu tukeutua. Kaikki sujui kuitenkin loistavasti, vaikka tanskalaisilla olikin suuria vaikeuksia ymmärtää, että meressä on saaria ja pienempiäkin kareja. Omilla vesillään tanskalaiset olivat tottuneet vallan toisenlaiseen mereen. Juutitkin selvisivät kisasta ja lähettivät jälkeensä kerholle lahjaksi meriaiheisen taulun kotimaansa rannoilta. Taulussa on pelkkää aavaa merta.

Valtakunnallinen Tasala Wilku jotos järjestettiin vuonna 1987 aliupseerien kanssa. Kisojen johtajana oli vääpeli Mikko Kaunismäki, rehti aliupseeri, joka aina on auliisti tarjonnut apuaan kerholle, kun apua on tarvittu. Puolisen tuhatta osanottajaa ja järjestäjää oli mukana rullanssissa, joka vaati paljon niin järjestäjiltä kuin osanottajiltakin. Kiitosta hienoista järjestelyistä tuli roppakaupalla vielä pitkään jotosen jälkeenkin. Tasala Wilku jotos on toistaiseksi suurin Raumalla järjestetty reserviläistapahtuma.

Yhteistyö Kuuskajaskarin linnakkeen kanssa oli 1980-luvulla kiinteää. Kerhon edustajat vierailivat linnakkeella valatilaisuuksissa, kotiuttamistilaisuuksissa ja muissa vastaavissa juhlissa. Aliupseerikurssin priimukselle kerho antoi muistolahjan ja henkilökunnan kanssa pelattiin vuosittain kaksi lentopallo-ottelua. Tästä yhteistyön

vuosikymmenestä hyötyi nimenomaan kerho, sillä "Jaskarin" päälliköt antoivat kerholle apua ja tukea aina, kun sitä pyydettiin.

Kerhon 60-vuotisjuhlat pidettiin lokakuussa 1989. Kerho sai naisjaostolta lahjaksi uuden lipun, joka naulattiin ja vihittiin Posellissa pidetyssä tilaisuudessa. Pääjuhlassa kutsuttiin kerhon kunniapuheenjohtajaksi Heikki Kalo ja kunniajäseniksi Lauri Itämies, Erkki Innanen, Jaakko Holgeri, Ilmo Kaira, Uki Kiukas ja Veikko Vesa. Liiton kultaisen ansiomitalin saivat Erkki Hammar ja Kari Leikola.

Käytännön koulutus tulee taas mukaan

Vuosituhanen viimeinen vuosikymmen on tuonut kerhon toimintaan täysin uudenlaista toimintaa. Uudentyyppiseen toimintaan on voitu ryhtyä siksi, että vuosikymmenen alussa maailma muuttui valtiollisesti mullistavasti. Vuonna - 1991 luhistui ja lakkasi olemasta inha itäinen naapurimme Neuvostoliitto, ja tämän monen suomalaisenkin ihannevaltakunnan konkurssin myötä poistui reserviupseeritoiminnastakin monia haittatekijöitä, kun enää ei tarvitse ajatella sitä "mitä eräissä piireissä meistä arvellaan".

Vapaaehtoinen maanpuolustuskoulutus on tarjonnut kerholaisille runsaasti osallistumis-mahdollisuuksia erilaisten kurssien muodossa, ja niille on myös osallistuttu ahkerasti. Paikallisyksikkötoiminnalta odotetaan paljon, mutta toistaiseksi sen anti Raumalla on ollut luvattoman vähäistä. Taitaapa olla niin, että kaikki kerholaiset eivät ole edes selvillä siitä, mitä "rytit ja patit" pitävät sisällään. Vahinko, sillä toiminta kyllä kiinnostaa, mutta alkuunpääseminen käytännön toimissa tuntuu olevan toistaiseksi ylivoimaista.

Vapaaehtoiset kurssit ja kertausharjoitukset ovat korvanneet varsinaisia kertausharjoituksia, joihin sotavaltion rahat eivät tunnu riittävän. Vapaaehtoiset kertausharjoitukset ovat hyvin paikanneet varsinaisten kertausharjoitusten puuttumisen aukkoa ja tuoneet monen kerholaisen käytännön koulutuksen piiriin. Moni upseeri on saanut täydentää tietojaan sellaisillakin aloilla, jotka "oikeitten" kertausharjoituksen puitteissa olisivat jääneet koulutuksen ulkopuolelle. Esimerkiksi usea kerhon jalkaväkikoulutuksen saanut jäsen on päässyt sinuiksi kenttä-tykistön kanssa, kun on käynyt oppimassa ja ampumassa tykeillä Niinisalossa.

Vuonna 1997 kerho sai järjestää Mannerheim-ristin ritarien kesäpäivät Raumalla. Järjestelyissä olivat mukana myös aliupseerit. Ritareita oli Raumalla 21. Vierailun muistoksi ritarit istuttivat veteraanipuistoon tammen. Tämän kunniatehtävän järjestelyihin saatiin runsaasti tukea Rauman kaupungilta ja paikallisilta liikelaitoksilta. Kiitokseksi kesäpäivien järjestämisestä luovuttivat ritarit kerhoille arvokkaan muistolahjan, Ritarimaljan. Näitä maljoja ritarit ovat jakaneet 1970-luvulta lähtien, mutta Rauman kerhoille luovutettu malja jäi viimeiseksi. Kesäpäivien Raumalle saamisesta tekivät ritareille aloitteen kesällä 1995 Haminassa Markku Vainio ja Ilpo Norokorpi. Hyvänä tukena oli raumalainen ritari Taavi Törmälehto. Ritarien kanssa samaan aikaan kokoontuivat Raumalla maineikkaan Osasto Kuismasen kaukopartiossitt. Kerhon edustajina saivat sissien tilaisuuteen osallistua Ilpo Norokorpi ja Markku Vainio.

Neuvostoliiton hajotessa itsenäistyi myös eteläinen naapurivaltiomme Viro. Virolaiset ryhtyivät innokkaasti vapaaehtoiseen maanpuolustustyöhön ja perustivat uudelleen oman suojeluskuntansa Kaitseliiton. Toiminta polkaistiin henkiin täysin tyhjästä ja vähin varoin.

Suomalaiset ymmärsivät tämän ja rupesivat eri tavoin tukemaan virolaisten hankkeita. Rauman Reserviupseerikerhokin on osallistunut tähän tuki-työhön lahjoittamalla rahaa virolaisille jatkosodassa vapaaehtoisina palvelleille suomenpojille. Lahjoitukset Viroon ovat käyneet viemässä Lauri Itämies, Juhani Jukola, Ilpo Norokorpi, Heikki Santala, Ravo Sarmet, Antti Tuominen ja Markku Vainio.

Rauman Reserviupseerikerholla on takana seitsemän toiminnantäyteistä vuosikymmentä. Toiminta 70 vuoden aikana on rakentunut pitävälle pohjalle, terveelle vapaaehtoiselle maanpuolustustyölle, jonka eteenpäin viemisen ja vaalimisen jäsenet näkevät velvollisuudekseen ja ennen muuta oikeudekseen. Näin on ollut seitsemän vuosikymmentä ja näin on oleva vastaisuudessakin. 70-vuotias Rauman Reserviupseerikerho lähtee luottavaisin mielin uudelle vuosituhannelle.